

Het zoeken van Vera

Peter Elshout

Eerste druk 2019
©Peter Elshout
©Uitgeverij Willowtreez
Omslagontwerp: Patricia Verlinde
Proeflezer: Sabine Mourits
ISBN: 9789082555486
NUR: 285
www.willowtreez.nl

Deel 1

1

Het oranje gevaar. De sinaasappel. Daar zou ze dus moeten zijn. Hijgend staat Johan voor de roestende Volkswagenbus. Hij probeert naar binnen te gluren, maar de bruine gordijntjes zijn dichtgeschoven. Uit zijn broekzak haalt hij het kleine briefje tevoorschijn dat vanmiddag tussen de post zat. Slordig staat op het afgescheurd stukje papier gekrabbeld:

Vera zit in bus. Gaat niet goed.

Johan ademt een keer rustig in en uit. Met een metalig geraas schuift hij de deur open. ‘Vera? Veertje, ben je daar?’ Zijn stem klinkt bedompt in de kleine ruimte. Hij slikt moeizaam. Kleine stofjes dwarrelen in het licht dat door de open deur naar binnen priemt. Als hij gebukt de bus in klautert wordt hij gegrepen door de geur. Oud gras en zonnebrandolie. Het is totaal het moment niet, maar beelden van gelukkige vakanties dringen zich aan hem op. Vera, spelend met een emmertje in het zand. Vera, stampvoetend in een Franse winkel. Vera, tegen zijn schouder in slaap gevallen op de harde bank. Wat zijn ze gelukkig geweest hier.

De bus is leeg. Maar er is iemand geweest. Midden op tafel liggen spullen, netjes geordend bij elkaar. Twee waxinelichtjes. Een beeldje van een man met een olifantshoofd. Ervoor staat een schoteltje met daarop een bruin stukje appel. Het lijkt wel een soort altaartje. Als hij

het briefje moet geloven is Vera hier geweest, maar deze spullen lijken niet van haar te zijn. Er ligt alleen een klein bijbeltje dat hij vaag herkent. De tekst aan de binnenkant van het leren kaftje bevestigt zijn vermoeden. *Voor Johan. Zoekt en gij zult vinden, klopt en u zal opengedaan worden, bidt en u zal gegeven worden.* Het moet minstens dertig jaar geleden zijn dat hij het kreeg voor zijn verjaardag. Maar hoe komt het hier terecht, in zijn vakantiebus?

De bank kraakt als Johan erop neerzakt om de kastjes onder het mini-keukentje te openen. De inhoud van de kastjes laat geen ruimte voor twijfel. De grote zak M&M's met nootjes, de biologische salade, de tandpasta. Dit komt van Vera. Welke zestienjarige poetst haar tanden met aardbeientandpasta? En het zijn niet alleen de spullen. Ook de manier waarop ze in de kastjes staan: precies geordend. Een kastje met eten en drinken en een kastje met verzorgingsproducten, wc-papier en lotiondoekjes. Dit is Vera.

Terwijl hij wat spullen uit het kastje haalt, bekruipt hem een akelig gevoel. Een lichte paniek breidt vanuit zijn maag uit over de rest van zijn lichaam. Ze is nog maar sinds vanmorgen weg. Heeft ze al deze spullen dan vandaag gekocht? En waarom? Was ze van plan langer te blijven hier? Wilde ze weglopen? En dan dat briefje... Het gaat niet goed. Wie heeft dat geschreven? Schichtig trekt hij wat spullen uit de kastjes, op zoek naar meer aanwijzingen. De grote zak M&M's is bijna leeg. Vera houdt ervan, maar zou ze die in één middag leeggegeten hebben? Het kan. Volgens een aangebroken treetje 7up zou ze vanmiddag vier blikjes gedronken moeten hebben. Johans hart begint sneller te kloppen als hij merkt dat alles dat er staat, aangebroken is. Twee conclusies dringen zich aan hem op. Vera heeft hier gezeten. En ze zat hier langer dan vandaag.

Maar dat kan helemaal niet! Ze was bij Ishana, haar vriendin! Daar logeerde ze de afgelopen drie dagen. Toch? Terwijl hij de bus verder doorzoekt, loopt Johan in gedachten de week nog eens na. Een week geleden zag hij haar voor het laatst, vlak voordat ze naar haar moeder zou gaan voor om daar het eerste weekend van de vakantie door te brengen. Het was niet bepaald gezellig geweest. Ze hadden een pittige ruzie gehad. Het was behoorlijk hoog opgelopen, daarom was ze deze week niet meer thuis geweest. Niet bij hem, maar ook niet bij haar moeder. Ze had een paar dagen bij zijn zus gelogeed, en een paar dagen bij Ishana, haar beste vriendin. Om na te kunnen denken. En dit weekend zou ze dan eindelijk naar haar moeder gaan. Zo had haar week eruitgezien. Dacht hij. Maar deze bus vertelt een ander verhaal.

In de hoek van de bank ligt een klein stapeltje kleren, netjes opgevouwen. Johan pakt het bovenste kledingstuk en houdt het opgevouwen voor zijn neus. Het is een zachte wollen trui. Veel te netjes voor zijn stoere Vera. Er ligt ook een winterjas op de stapel. Johan herkent hem vrijwel meteen aan de heftige gifgroene kleur. Hij kent ook maar één persoon die zo'n jas zou durven dragen. Ishana. Die heeft hier dus ook gezeten! Die moet meer weten.

Johan kiest snel 'moeder Ishana' op zijn mobiel en vraagt of hij Ishana even kan spreken. Hij zou eigenlijk haar nummer moeten hebben. Is het gek om als vader het nummer van je dochters vriendin te vragen? Het is al de tweede keer dat hij dit nummer belt vandaag. Hij had haar ook gebeld toen bleek dat Vera vanmorgen kwijt was. Ishana's moeder had, met zo'n dikke Surinaamse 'W' gezegd dat ze onderweg was. Dat het zo gezellig was geweest dat ze een paar dagen gelogeed had. Het had hem gerustgesteld. Vera deed geen domme dingen. Die kwam

wel weer terecht. Maar toen had hij de post gehaald beneden. En dat vreemde briefje gevonden.

‘U weer!’ klinkt het sjanserig als de telefoon wordt doorgegeven. ‘Ik zou er bijna wat van gaan denken!’

Johan weet niet zo goed hoe hij moet reageren. ‘Ja eh... Vera is nog steeds niet bij haar moeder aangekomen. Ik maak me een beetje zorgen.’

‘Da’s nooit goed. Word je grijs van, zeggen ze. Nou ja, dat maakt in uw geval niet meer uit.’ Ishana’s lach tettert schel door de speaker.

Johan wrijft onwillekeurig door zijn haar en komt meteen ter zake: ‘Vera heeft bij jou gelogeed toch, deze dagen?’

‘Zeker weten! Tenzij ze een tweelingzus heeft natuurlijk.’ Weer die te harde lach. Johan klemt zijn kaken op elkaar, sluit zijn ogen en haalt diep adem door zijn neus.

‘Ik zou je graag willen spreken over die logeerp partij.’

Het is even stil. ‘Als Vera straks thuis is, kan ze u toch alles zelf vertellen? Check de post anders. Misschien heeft ze wel een kaartje gestuurd deze week.’

Nu is het Johans beurt om een stilte te laten vallen. De post checken? ‘Komt dat briefje van jou? Over de bus?’ vraagt hij hoopvol.

‘Welk briefje?’ klinkt het verbaasd. ‘Welke bus?’

Johan ziet haar onschuldige donkere ogen voor zich, maar iets aan haar stem bevalt hem niet. Er ligt hier niet voor niets kleding van Ishana. Dat meisje weet meer. Het stoort hem dat hij alleen op haar stem moet afgaan om te bepalen of ze liegt.

‘Is het misschien mogelijk dat je even hierheen komt?’ hoort hij zichzelf vragen.

‘Bij u thuis?’ Het klinkt of hij iets heel fouts heeft voorgesteld.

‘Nee, nee. In de caravanloods bij de boer. Langs de provinciale weg, weet je wel. Ik moet je iets eh... laten zien.’

Het kan niet over de telefoon.’ Johan voelt een dikke zweetdruppel langs zijn zij lopen.

‘Ik vind het allemaal een beetje creepy, meneer Van Buren.’

Johan schudt het ongemakkelijke gevoel van zich af en zegt kordaat: ‘Ishana, je kent me lang genoeg om te weten dat je me kunt vertrouwen. Ik maak me zorgen om Vera en ik heb je hulp nodig. Oké?’

Een diepe zucht ruist door de speaker. ‘Oké.’

‘Bedankt. Tot straks.’

Zodra hij ophangt heeft Johan spijt. Wat moet dat meisje wel niet denken? Maar hij wil haar spreken, de bus laten zien, kijken hoe ze reageert op het briefje en haar kleren.

Terwijl Johan wacht, bestudeert hij de binnenkant van de bus verder. Het is een krappe, lage ruimte. Twee autostoelen voorin, een klein keukentje met twee kastjes ertegenaan. In een opwelling trekt Johan het kleine besteklaatje van het keukentje open. Hij verwacht het typische bij elkaar geraapte campingbestek te zien, maar bovenop de lepels en vorken ligt een versleten rood boekje. Hij grist het uit de la en bestudeert de voorkant. Er is een beetje op getekend met balpen. Zou het een dagboek zijn? Het zou goed kunnen; Vera schreef thuis ook veel.

Zachtjes legt hij het boekje voor zich op tafel. Zijn rechterhand rust op de kaft, alsof hij op het punt staat een eed af te leggen. De rode stof lijkt te gloeien onder zijn handpalm, alsof het hem veroordeelt voor wat hij alleen nog maar denkt. Normaal gesproken zou hij het niet in zijn hoofd halen om haar dagboek te lezen. Al was het alleen maar om de gevolgen die het zou hebben als ze erachter zou komen. Maar wat als er iets in staat waardoor hij haar kan vinden? Wat als ze in gevaar is en dit de manier is om bij haar te komen? Speels laat hij zijn vingers langs de randen glijden terwijl hij bedenkt wat hij het beste kan doen. Hij

moet hier blijven in elk geval. Ishana komt. En wie weet komt Vera zelf wel gewoon terug. Maar toch... Haar dagboek lezen? Lonkend ligt het rode boekje voor zijn neus. Hij zou de laatste bladzijde kunnen bekijken. Verder niet. Gewoon om te zien of er iets staat over waar ze nu is. Zijn handen draaien het boekje al om. Even kijkt hij om zich heen, door de troebele bruine ruitjes van de bus. Maar er is geen beweging; niemand die hem tegenhoudt.

Dinsdag 25 december, staat er boven de bladzijde. Dat is drie dagen geleden. Shit! Met een klap slaat hij het boekje dicht, maar bijna meteen heeft hij spijt. Wat stond er verder op die laatste bladzijde? Waar was ze dinsdag? Dat was tweede kerstdag, toch? Toen was ze bij zijn zus thuis. Het kost hem moeite het boekje weer open te slaan, maar hij overtuigt zichzelf: het is niet uit nieuwsgierigheid, het is om Vera te vinden. En hij had die bladzijde net toch al gezien.

Het klopt. Het gaat over de kerstmaaltijd bij zijn zus. Maar veel wijzer wordt hij niet. Met een zucht laat hij het boekje weer dichtvallen en kijkt de loods in. Hoe lang zou Ishana er over doen om bij hem te komen? Het idee niets te doen terwijl er misschien iets met zijn dochter aan de hand is, maakt hem onrustig. Hij tikt met z'n vingers op het tafelblad. Wat zou ze verder geschreven hebben? Stel dat ze weggelopen is. Was het dan door de ruzie van vorige week? Dat zou dan waarschijnlijk op de eerste bladzijde staan. Het zou hem iets kunnen vertellen over waar ze dan nu is. Toch?

Drie of vier minuten houdt hij het uit met het boekje dicht voor zich. Hij probeert er niet naar te kijken en zichzelf te vertellen waarom het niet nodig is om het te lezen. Sterker is hij niet. 'Sorry Veer,' mompelt hij nog terwijl hij het dagboek openslaat.

Zaterdag 22 december

He Stijn,

Alsof een brandende pijl hem vol in de borst raakt. Stijn! Natuurlijk schreef ze aan hem. Die ene naam maakt dat Johan het boekje bijna weer dichtslaat. Hij probeert het verstikkende gevoel weg te slikken en leest verder.

Wat een klotebegin van de vakantie! En niet alleen omdat het een ma-weekend is. Pa ging het rommelkamertje opruimen. En toen kwam hij met die verhuisdoos aanzetten. Of ik die mee wilde nemen als ik naar ma ging. Gewoon wat spullen die per ongeluk meeverhuisd waren, zei hij. Maar ik mocht er dus niet inkijken. Ik vroeg of er een bom in zat. Of hij zo'n hekel aan ma had. Kon ie niet om lachen. Humorloze zak.

En bedankt, denkt Johan.

Dus ik maak die doos open. Nou, hij ontplofte. Pa dan.

Maar ik ontplofte ook. Vanbinnen. Ik had al een poos niet meer aan je gedacht. Sorry... En toen waren daar opeens die spullen. Dat dekentje waar je altijd mee rondliep. Je speentjes...

*Ik stond bijna te janken bij die open doos.
Misschien zag hij het niet. Of juist wel. Maar pa
wist niet hoe snel hij die doos weer dicht moest
vouwen. Deed er zelfs tape overheen.
Ik mocht kiezen. Of ik nam die spullen mee naar
ma, of hij gooide ze weg. Want hij wilde het niet
in huis hebben. Lul.*

Het klinkt ook wel hard als hij het zo leest. In zijn herinnering had hij het veel milder gezegd. Maar het was wel op ruzie uitgelopen.

Nou zat het er wel een beetje aan te komen de laatste weken. Sinds haar moeder weer aan haar was gaan trekken eigenlijk. Patricia had de weekenden opeens niet genoeg meer gevonden. Ze had blijkbaar haar leven aardig op orde, met die Frank. Nu kon ze opeens wel weer voor haar tienerdochter zorgen. Beter dan hij zelfs, vond ze.

Vera was woest geweest. Eerst op haar moeder; die hoefde echt niet te denken dat ze bij haar en Frank ging wonen! Maar ook Johan had de wind van voren gekregen toen hij met die doos aan kwam zetten. Dat hij Stijn het liefst wilde vergeten. Dat hij een ongevoelige eikel was. Dat hij alleen maar met zijn werk bezig was.

Het was tegen het zere been geweest. ‘Dan ga je toch bij je moeder wonen?’ had hij geroepen. Als er nu iets was gebeurd met haar, zouden dat de laatste woorden zijn die ze uit zijn mond gehoord had.

Heb expres de scooter gepakt, moet die ouwe het hele weekend fietsen. Goed voor z'n bierbuik. Ben

niet naar ma gegaan. Flikker toch op! IK kan toch zelf wel beslissen waar ik woon! Ja, pa is een eikel soms. Maar het is beter dan die sukkel die nu bij haar woont en doet of ie m'n vader is. Frankenstein! IK zie me al binnenkomen met die doos. Zo van: 'Je hebt ons huis en onze moeder al ingepikt, maar je was nog een doosje vergeten.' Die doos is van mij. En niemand komt aan mijn doos! Dus...

IK zit bij Sjaan nu. Heb dit lege dagboekje gevonden en moest de boel even van me af schrijven. Mag vast wel van haar. IK kan het niet vragen, want ik word genegeerd. :-)

Sjaan zit op haar mobiel. Ze vond het stom dat ik zo'n tijd met haar oma heb gepraat, geloof ik. Die is over uit Suriname. Dat mens is geweldig! Helemaal zoals je je een Surinaamse oma voorstelt: vrolijk, luidruchtig en een enorme reet! IK heb denk ik nog nooit zo gelachen met iemand van boven de vijftig! Was precies wat ik nodig had na dat gezeik met pa! Ze vroeg aan Ishana of ze de ware al had gevonden. Die Kop van Sjaan, jongen! Goud! En dan met een stalen bek liegen hè: 'IK ben niet bezig met jongens.' En die oma lachen! Alsof ze dwars door Sjaan heen keek.

Heb ff Sjaans Kamer opgeruimd. Doe ik wel vaker. Word ik rustig van. Alsof ik meteen mijn gedachten orden. Sjaan vroeg naar de doos. Wat erin zat. Dat was mijn kans. Om eindelijk te vertellen over jou. Maar ik vond het zo gek om te zeggen. 'Dat zijn spullen van mijn dode broertje.' IK kreeg het gewoon niet uit m'n mond. Spullen voor mijn moeder, heb ik maar gezegd. Was ook waar.

Johans wenkbrauwen trekken zich samen. Ishana weet niets van Stijns bestaan af? Ishana is verreweg haar beste vriendin! Weet dan niemand op school wat er met Stijn gebeurd is? Met zijn linkerhand probeert Johan de stijfheid weg te masseren die in zijn nek begint op te komen en richt zijn ogen weer op het jongensachtige handschrift.

Heb wel over de ruzie verteld. Dat ik het idee had dat pa me Kwijt wilde. Hij riep het ook letterlijk. Dat ik maar bij ma moest gaan wonen. Zodat ie rustig aan z'n bedrijf kan werken zeker!

Het doet hem pijn het zwart op wit te zien. Natuurlijk wilde hij niet dat ze naar Patricia ging. Maar ze was zo dwars geweest die middag. Vooral over die doos eigenlijk. Ze wilde al die spullen houden, op haar kamer. Ze snapte maar niet dat het verleden hen alleen maar tegenhield. Dat ze

verder moesten. Hun leven opnieuw moesten opbouwen. Maar het leek wel of ze het niet wilde horen.

Pa luisterde niet. Natuurlijk. Als hij midden in zo'n preek zit is hij helemaal in zichzelf gekeerd. Dan zit hij zo te genieten van zijn eigen verhaal dat hij zijn ogen dichtdoet.

Soms steek ik mijn middelvinger dan naar hem op. Probeer ik hem weg te trekken net voor zijn ogen weer opengaan. En dan heel geïnteresseerd kijken.

Hoe langer ik die vinger omhoog kan houden, hoe meer het bewijst dat hij niet naar me luistert.

'Wat een eikel, hè?' vroeg ik aan Sjaan. Bleek dat ze totaal niet geluisterd had... Ze dacht dat ik vooral tegen mezelf aan het praten was.

Is dat niet zo'n psychologie-regel? Dat je een beste vriendin uitzoekt die op je vader lijkt?

Johan moet even lachen. Wat een portret is die Ishana toch! Hij weet nog goed dat ze voor het eerst met Vera mee naar huis kwam. Een jaar of twee geleden. De eerste vriendin op de middelbare school. Hij was zich rot geschrokken. Je weet dat je kind daar nieuwe vrienden gaat maken. En je weet ook dat het soms vrienden zijn die je niet zelf zou kiezen. Maar dat er opeens een volwassen meid in je woonkamer staat; met een kort rokje en zware make-up. Dat is toch even wennen. En Vera was nog zo kinderlijk. Zo onschuldig.

Oké, die oma van Sjaan is echt raar. Nani. Zo noemt Sjaan haar. Ze is leuk hoor. Maar raar. We zaten te eten. Buigt ze zich naar me toe en zegt ze, heel samenzweerderig: 'Ik heb over jou gedroomd.' Wat moet je dan zeggen? Iedereen deed alsof ie niets gehoord had. Behalve Sjaan dan. Die begon te zuchten als een zeehond. Maar die Nani trok zich er niks van aan. Ze had gedroomd over een meisje met een bos Krullen dat haar verleden met zich meedroeg. En toen knikte ze naar de doos in de gang. Ze had een boodschap gekregen voor me. Ze keek er heel indringend bij. Ik snapte er niks van. Een boodschap? Van wie dan? 'Zoek!' Dat zei ze. Met zo'n Surinaams accent, en een hele grote glimlach. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Sjaan vond het niks. 'Ik ga hier niet naar zitten luisteren hoor!' zei ze, en toen stampte ze naar boven.

Johan weet niet zo goed wat hij met het verhaal aan moet. Wat een apart mens! Een meisje dat haar verleden met zich meedroeg. Eerlijk is eerlijk, dat was niet slecht getypeerd. Maar de meeste mensen zagen dat niet als ze naar Vera keken. Die zagen gewoon een vrolijk, jongensachtig pubermeisje.

Ik heb ruzie gemaakt met Sjaan. Ook al... Nani vroeg na het eten of ik even naar de logeerkamer wilde komen. Daar vroeg ze of ik geschrokken was, van wat ze zei. Een beetje wel, ja. Heb het maar eerlijk gezegd. En toen begon ze dingen te zeggen waar ik nog veel banger van werd. Dat wij in het westen helemaal niets begrijpen van de geestenwereld. Dat de wereld die we zien lang niet alles is dat bestaat. Dat er overal geesten om ons heen zijn. Vond het eng. Maar het soort eng waarvan je wilt dat het doorgaat.

Ze praatte er zo makkelijk over. Alsof het heel normaal is dat de doden er nog zijn. Ze zijn als de wind volgens haar. Je ziet ze niet, maar ze zetten wel dingen in beweging.

Of er iemand overleden was van wie ik hield, vroeg ze. Ik moest meteen janken. Ze was lief. Trok me tussen die enorme borsten en aaide over mijn haar. Ze vroeg of ik iets bij me had. Van de overledene.

Een doos vol, toevallig! Het moest iets zijn waar je van hield. Nou, daar hoefde ik niet lang over na te denken. Je speentje natuurlijk!

En toen werd het echt raar. Ze deed je speentje in haar mond. Serieus. Gatver! Het zag er... bizar uit. Zo'n grote Surinaamse vrouw met een l-love-dad-speentje in haar mond. Ik kan bijna niet

geloven dat het echt gebeurd is. Maar ik was er zelf bij.

En daarna deed ze iets waarvan mijn haren recht overeind gingen staan. Zelfs nu weer, terwijl ik het schrijf. Ze begon te neurien. En niet zomaar iets. Ze neuriede jouw slaapliedje! IK moest weer huilen. Maar niet van verdriet. Meer van... hoop of zo. Ben je er nog?

Nee, Vera. Hij is er niet meer! Een dof gevoel van woede verspreidt zich door Johans lijf. Hoe haalt dat mens het in haar hoofd om zijn dochter hoop te geven met die onzinnige ideeën? Dood is dood. Hij haat het, maar het is waar!

En toen, uitgerekend toen, kwam Ishana binnen. Nani neuriede gewoon door, met dat speentje in haar mond. Alsof ze in trance was! Het stomme was dat Sjaan niet eens verbaasd was. 'Wil je contact met de andere wereld?' snoof ze. 'Moet je dit eens proberen.' En toen gaf ze mijn telefoon.

Vier gemiste oproepen van pa.

2

Johan herinnert zich het telefoongesprek nog goed. Hij was boos geweest. Te boos misschien. Het had ook niet geholpen dat hij vier keer had moeten bellen voordat hij haar aan de lijn had gekregen.

Wat had hij gezegd? Dat ze meteen naar haar moeder moest gaan in ieder geval. 'Kom op, Vera! Hier hebben we het over gehad! Als je niet gaat krijg ik de schuld en dan woon je binnenkort daar. En breng eerst mijn scooter terug!' Zoiets.

Ze had hem weggedrukt. En even later geappt. 'Ik ga al. Maar wel op de scooter.'

Hij luisterde weer eens niet naar me. Lul. Aan de telefoon is het nog erger. Maar dan ziet ie ook de middelvinger niet. En toen begon Sjaan ook nog eens: dat ik de hele dag zat te schrijven en dat ik in een half uur de hartsvriendin van haar demente oma was geworden. En dat Nani zat te neurien als een Klein Kind. Ze snapte niet wat ik moest met dat 'spirituele gezeik'.

Ik sloeg dicht. Kon het niet uitleggen. Weet het zelf niet eens. Heb maar gezegd dat ik naar mijn moeder moest, en heb mijn spullen gepakt. Jas, doos, schriftje. Ik wist het al; ik ging niet naar ma En niet naar pa.

IK ben naar de bus gegaan. De sinaasappel. Opeens dacht ik daaraan. Weet ook niet waarom, dat ding staat al jaren weg te roesten bij de boer. Maar het leek me wel een lekker plekje voor mezelf. IK dacht dat ik moest inbreken, maar het slot van de loods was kapot. Wel een enge plek, zo'n boerenschuur vol caravans in het donker. Zeker als je net hebt gehoord dat er overal geesten rondzweven. Wist niet hoe snel ik naar de bus moest rennen. Gelukkig lag de sleutel nog onder het voorwiel.

IK heb ma geappt dat ik bij Sjaan logeer. Pa denkt dat ik bij ma ben. Tijd om alles even rustig op een rijtje te zetten hier.

Johan snapt er helemaal niets van. Was ze hier vorige week al naartoe gegaan? Hij checkt de datum bovenaan de vorige bladzijde nog eens. Het staat er echt: de 22e. Dan was ze hier naartoe gegaan nog voordat ze naar Judith gegaan was. Of was ze helemaal niet bij zijn zus geweest? Hij kan zich niet voorstellen dat Judith zou liegen tegen hem. Hij kan zichzelf wel voor zijn kop slaan als hij bedenkt dat ze hier misschien een week gezeten heeft.

Johan schrikt op van geluid in de loods. Vera? Hij schuift zo snel als hij kan de deur open. Hij haalt al adem om haar naam uit te kunnen spreken, maar laat de lucht met een zucht ontsnappen. Het is Ishana. Hij leest van haar gezicht af hoe hij eruit moet zien. Belabberd.

'Kom binnen,' mompelt hij.

Ze zet haar fiets tegen de muur van de loods en stapt bukkend de kleine ruimte in.

‘Leuke jas...’ knikt ze.

Johan kan niet goed inschatten of ze het meent en kijkt even verstrooid naar zijn leren jack. Ongevraagd modeadvies is een van die typische Ishana-trekjes waar hij aan heeft moeten wennen, maar die hij langzaam maar zeker is gaan waarderen. *‘Zo’n strakke broek kan echt niet boven de dertig, meneer Van Buren.’* *‘Weet u zeker dat u met die schoenen over straat gaat?’* *‘Anders moet u eens een baard proberen; dat verbergt rimpels.’* Hij heeft wat moeten lachen om dat krengetje! Maar hier, tegenover hem in de bus, blijft er weinig over van dat brutale tienermeisje.

‘U eh... wilde me spreken?’ Ze kijkt hem niet eens aan. Het is ook een gekke situatie natuurlijk. In zo’n afgelegen loods met de vader van je vriendin.

‘Wil je wat eh... drinken?’ vraagt hij om haar een beetje op haar gemak te stellen. ‘7up?’

‘Nee hoor, dank u.’ Voorzichtig kijkt Ishana van onder haar zware wimpers de bus rond.

Jeetje, wat is ze gespannen, denkt Johan. Komt dat echt alleen doordat ze met hem in de bus zit? Of verbergt ze iets? Hij probeert een strategie te bedenken, maar kan zijn gedachten moeilijk scherp krijgen. Moet hij het dagboek laten zien? Het briefje? Haar confronteren met de kleren die hier lagen?

‘Ik ben een beetje in de war,’ begint hij eerlijk. ‘Ik eh... dacht dat Vera de afgelopen dagen bij jullie was geweest.’ Hij laat zich zakken op het smalle houten bankje van de bus, dat hij ooit zelf heeft getimmerd.

‘Dat is ook zo.’ De grote onschuldige ogen kijken hem recht aan.

‘Dus ze heeft vanaf dinsdag bij jou gelogeed?’

‘Ja.’ Haar roodgelakte nagels pulken aan haar rokje.

‘Tot vanmorgen?’

‘Meneer Van Buren, mag ik vragen wat er aan de hand is? Waarom moest ik helemaal naar deze afgelegen plek komen?’ Ze slaat haar armen beschermend over elkaar en kijkt hem overdreven bedachtzaam aan. Die meid wist wel hoe ze de situatie nog ongemakkelijker moest maken, zeg! Alsof hij een of andere engerd was!

‘Kun je me iets vertellen... over deze bus?’ probeert hij.

Verbaasd kijkt Ishana rond. ‘Eh... dat ie lelijk is?’

‘Je bent hier niet eerder geweest?’

Haar mond krult naar een verbaasde glimlach. ‘Wat? Nee, natuurlijk niet. Wat zou ik hier moeten doen dan?’

‘Zou het kunnen dat Vera hier de afgelopen dagen gezeten heeft, af en toe? Zonder dat jij het wist?’

‘Eh... zou kunnen,’ zegt ze. ‘Ik bedoel, we hebben niet vierentwintig uur per dag op elkaars lip gezeten. Soms was ze opeens een paar uur weg. Ik nam aan dat ze dan moest nadenken. Over dat gedoe met u en uw vrouw.’

‘Ex-vrouw,’ verbetert Johan. ‘Ik vond vanmiddag dit briefje in de brievenbus.’ Hij schuift het papiertje over tafel naar Ishana. Ze veegt een loshangende lok achter haar oor en leest geïnteresseerd.

‘Heb jij enig idee van wie dit kan zijn?’

‘Lijkt me van een Marokkaan.’ Ze tovert een dik accent tevoorschijn: ‘Vera zit in bus. Gaat niet goed.’

‘Het kan ook gewoon jongerentaal zijn, toch? Zo praten jullie toch ook online?’

Ishana kijkt hem verontwaardigd aan. ‘We zijn jong, niet debiel, hoor!’

Als ze het briefje terugschuift, krijgt Johan een idee. ‘Kun jij haar niet bellen? Ik heb al twintig keer de voicemail gehad, maar misschien neemt ze wel op als jij belt.’

Voor het eerst ziet hij Ishana schrikken. ‘Eh... ja hoor, natuurlijk,’ hakkelt ze. Ze begint te rommelen op haar

telefoon. Johan strekt zijn stijve nek om ongemerkt te kijken of ze echt Vera belt. Het is niet te zien. Ishana bijt op de nagels van haar vrije hand terwijl ze de mobiel aan haar oor houdt. Sneller dan Johan zou willen, hangt ze op en zegt: 'Voicemail.'

'Ishana, ik maak me echt zorgen.' Hij probeert haar in de ogen te kijken. 'Ik heb allemaal spullen van Vera gevonden hier. En van jou...' Hij pakt het stapeltje kleren en legt het op schoot. 'Herken je dit?' vraagt hij, terwijl hij een trui omhooghoudt.

'Dat is mijn kasjmier trui!' Ishana's ogen puilen bijna uit hun kassen. 'Wat doet die hier?'